

Kirkon Pirtin Ystävät



NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1963

N:o 1

Kiireesti

(Rovasti K. V. Tammisen kirjasta:
Sanan valossa)

Niinä päivinä Maria nousi ja kulki kiireesti vuorimaahan erääseen Juudan kaupunkiin ja meni Sakariaan kotiin ja tervehti Elisabetia.

Maria nousi ja kulki kiireesti vuorimaahan. Ei autoja, ei junia, ei lentokoneita, vain jalat olivat hänellä kulkuneuvoina. Ehkä hän oli niin köyhä, ettei hänellä ollut aasia matkaansa helpottamaan. Ehkä ihmettelivät vastaan tulijat tuota nuorta naista, joka kulki niin kiireesti. Miksi?

Siellä vuorimaassa asuva Elisabet oli Marian sukulainen. Varmaan se osataan selittää ensiksi sen, miksi hän lähti juuri sinne. Hän oli varmaan ahkera työhminen ja työtä paljon, mutta nyt piti ottaa lomaa vaikka kiven kolosta ja käyttää aika hyvin. Muistan aina, kuinka kiire tuli, kun kouluaikana alkoi pääsiäisloma tai joululoma, kuinka kiireesti riennettiin omaisten luo kotiin. On erinomaisen kaunista nähdä sukulaisrakkautta. — — —

Varmaan tällainen oli näiden kahden sukulaisen suhde. Sentähden hän kiireesti, kun lomaa sai, riensi Elisabetin luo.

Mutta eiköhän siihen kiireeseen ollut toinenkin syy. Elisabet ei ollut vain sukulainen, vaan hengellinen sukulainen. Ventovieraatkin ihmiset kiinnittää toisiinsa Kristus, armo. — — —

Mutta ei edes tämä ole pääsyy siihen, miksi Maria kiireesti riensi. Kyllä sen tiedätte, mikä siivitti hänen jalkansa. Hänellä oli kerrottavana rakkaalle suuri salaisuus. Ei ole varmaan koskaan kellellään ollut niin suurta salaisuutta ilmoitettavana. Hän yksin, Maria, sen nyt tietää. Hän ei ole rojhennut edes Josefille

sitä ilmaista. On, ihan Jumalan ihme, että Marian hermot kestivät sen salaisuuden. Monta tuhatta vuotta oli Israel odottanut Messiasista. Monet sukupolvet olivat vaipuneet hautaan sydämessä kiipeä messiasodotuksen ikävä. Monta profeettaa ja kuningasta oli syntynyt, nousut ja kuollut. Ei kukaan ollut Messias. Mutta nyt oli enkeli käynyt Marian luona. Eikä enkeli ollut ilmaissut vain, että Messias tulee, vaan se oli ilmoittanut Mariaa kohtaan erityisen armon, että Maria oli tuleva hänen äidikseen.

Marian täytyy saada purkaa tämä ääretön salaisuuden kuorma sydämeensä. Hän ei jaksakaan yksin kantaa sitä onnea. Hän tietää, että siellä on sydän, joka häntä ymmärtää. Hän tietää, että Elisabet on Messiauksen edelläkävijän äiti.

Ei meillä kellellään ole koskaan ollut tällaista näin suurta salaisuutta sydämeillämme kuin Marialla. Kuitenkin voi sinullakin olla ollut jotain sentapaista. Voi tapahtua sellainen ääretön ihme, että Jeesus tulee asumaan uskon kautta sydämeesi. Kyllä Filippuksen silmät loistivat ilosta, kun hän Natanaelille riensi kertomaan: "Me olemme löytäneet sen, josta Mooses ja profeetat ovat ennustaneet." Etkö usko, että hänelläkin oli kiire. Samarialainen nainen jätti vesiasiansa kaivolle ja meni kertomaan Jeesuksesta. — — —

Eiköhän ole tuolla kansanopistossa käynyt niin, että uskovaisen kodin lapselle Jeesus on kirkastunut. Hän ei edes ole odottanut hetkeä, jolloin pääsee kotiin, vaan on kiireesti kirjoittanut kirjeen kotiin. Hän tietää, ettei voi suurempaa iloa vanhemmilleen tuottaa.

Niin on Mariakin suuren salaisuuden ajamana kiireesti tullut tuon pitkän matkan Elisabetin luo.



NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 1 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1963

Marian kiitosvirsi

Luuk. 1: 46—55

*Jumalaa kiittää sieluni
Ja ylistää mun Herraani,
Ja henkeni nyt iloitsee,
Vapahtajassa riemuitsee.*

*Minulle Herra voimallaan
On tehnyt ihmetekojaan.
Mua alhaista hän armahti
Nimelleen ylistykseksi.*

*Ei lopu Herran lapeus,
Uskollisuus ja rakkaus
Uskossa etsiväisiltä
Ja häntä pelkääväisiltä.*

*Hän tomuun löi maan mahtavat,
Nöyryytti suuret, korkeat,
Vaan korjas köyhät, alhaiset,
Armolla täytti nälkäiset.*

*Hän muistanut on armoaan
Ja laupeuttaan, liittoaan,
Ja uskollisna ainiaan
Hän pysyy lupauksissaan.*

*Ylistys korkein Isälle
Ja ainoalle Pojalle,
Hengelle armon, totuuden.
Nyt soikoon kautta aikojen!*

Virsikirja 409

Marianpäivänä

Marian kiitosvirsi virsikirjassamme on sepitetty jouluvirren sävelmään. Onhan Marianpäivä joulun enne keskellä kevätalvea — aivan kuin ensimmäinen uudistunut linnun vihellys jäiseltä oksalta, rohkeasti ennustaen ihmettä, että uusi kevät on tulossa, vaikka sitä ei näy. Muistan kouluvuosieni yksinäiset retket laajoille peltoaukeille tähän aikaan vuodesta. Juuri silloin pajupensaitten rivit punersivat ojen varsilla. Marianpäivä on pajujen päivä. Pajut kasvavat vesiojien partaalla, ja on kuin ne ensimmäisinä luonnossa aavistaisivat kevään tulon kuullessaan veden solinan hangen alla. Silloin ne nostavat kevään voitonviirin: pajunkissat puhkeavat.

Olemme kaikki kokeneet samantapaista. On kohmeista ja pimeää. Kuin suemukset silmillä kuljemme ihmeitten keskellä, joita omassa elämässämme on alkanut herätä. On vielä kuin kevättalven ohut pilviverho kaiken yllä. Ja kuitenkin leviää jo auringon valo, Jumalan hymyily verhojen alta. Vielä voi tulla lu-

misateita, vielä kauan saa kahlata kiinoksissa. Mutta Marianpäivän sanoma onkin niitä varten, joiden sydän on kiinosten alla:

On hyvä olla kylmä ja jäässä, kun kevät on tulossa.

On hyvä olla itse voimaton, kun lähellä on jo hän, jolla on voimaa rakkauteen ja joka on alkanut salatun työnsä. Mahdottoman hän voi tehdä mahdolliseksi. Mutta hän ei voi tehdä tekojaan siellä, missä ihmisellä on omaa voimaa ja viisautta Jumalan edessä. Siinä onkin Marianpäivän ihme, että ylpeä saa tulla nöyräksi ja haparoida sokeana valoon. Siitä ihmeestä nuori Maria lauloi kiitosvirressään:

”Hän on hajoittanut ne, joilla on ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on kukistanut valtiat valtaistuimiltaan ja korottanut alhaiset. Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois.” (Lk. 1)

Anna-Maija Raittila:
Aamusta alkaen

Luther

Marianpäivän saarnassaan Luuk. 1: 26—38.

Tämä on iloinen, herttainen evankeliumi. Siinä jälleen, niinkuin kaikissa muissakin evankeliumeissa, asetetaan katseltavaksemme usko. Saamme kuulla, että Marialla, neitsyellä, on niin syvälinen usko, jonka veroista emme ole Raamatusta usein tavanneet. Se on omiaan meitäkin uskoon kehoittamaan. Tämä evankeliumi, näet, asettaa katseltavaksemme sekä opin että kehoituksen. Siitä saamme nähdä uskon suuruuden, sen luonnon ja luonteen: ei se rakenna millekään muulle eikä perusta luottamustansa mihinkään muuhun kuin Jumalan pelkkään saanaan. Sen me tästäkin löydämme, oikein tätä kertomusta tarkatessamme.

Samoin kuin kävi Marian ja hänen uskonsa, samoin käypi meille kaikille meidän on uskottava sellaista, mikä on ristiriidassa oman ymmärryksemme, omien ajatustemme, oman kokemuksemme ja tarjona olevien esimerkkien kanssa. Juuri tämä onkin uskon ominaisuus ja luonne: se ei voi sietää rinnallaan mitään muuta, johon ihminen nojautuu ja alistuu, lukuunottamatta pelkkää Jumalan sanaa eli Jumalan lupausta.

Poikani

Hän ajelee ympäri kotipihaa pikku-pyörällään eikä huomaa, kun käännyin maantieltä kotiin. Pihaan saavuttuani hän huomaa minut ja alkaa polkea hurjaa vauhtia luokseni. "Tero, meidän äiti tuli jo kotiin!" huutaa hän leikkiverilleen, heittää pyöränsä siihen ja juoksee kaulaani. Mutta siinä hetkessä hän jo riuhtaisee kätensä irti ja juoksee keittiöön kertomaan isälle, että äiti on tullut. Menen hänen jäljessään ja huomaan eteisen matolla kuraiset jäljet. "Juha unohti taas riisiä saappaansa," välähtää mielessäni, mutta samassa Juha juokseekin jo vastaan ja huutaa riemuissaan: "Äiti, äiti, katso miten kivat jäljekset tuli minun saappaista!" Aiottu torumiseni tyrehtyy siihen, sillä enhän voi pyyhkäistä pois hänen hyvää tuultaan. Siinä hetkessä hän jo pyrähtää ulos pyöränsä luo.

"Millainen päivä sinulla on ollut tänään?" kysyn Juhalta istuessamme hetken päästä ruokapöydässä. (Juha pitää siitä, että häneltä kysytään niin kuin isoilta ihmisiltä.) "Aika hyvä," vastaa Juha asiallisesti, mutta jatkaa vielä: "Huomenna on varmaan paha päivä." Kysyn häneltä, mitä varten ja saan vastauksen: "No kun hyvän päivän jälkeen tulee aina paha päivä." Nauramme huvittuneina Juhan puheille, mutta hänen mietteensä jäävät askarruttamaan mieltäni.

Iltakylvyn aika on tullut. Juha kantaa kylpyammeeseen kaikki muoviautot ja laivat. Veden pärskytys on valtavaa ja kylpyhuoneesta kuuluu mitä kummallimpiä vihellyksiä ja ääniä. Veljeään kurkistamaan mennyt pikku-Virpi saa vesiruiskun niskaansa ja juoksee itkien pois. Juhan mielestä kaikki on vain hauskaa leikkiä, joka loppuu aivan liian pian, kun menen hakemaan hänet pois kylvystä. Nukkumaan meno ei tunnu

ensin oikein mukavalta, mutta kun lupaan lukea hänelle satukirjoista, kipaisee hän vikkellästi sänkyynsä poimien ensin mukaansa kaikki satukirjat. Istun hänen vuoteensa viereen ja luen ensin kaikki hänen mieluisimmat satunsa. Äkkiä Juha keskeyttää lukemiseni: "Äiti, osta minulle sellainen koira, joka puree Teroa." Arvaan heti, että vuotta vanhempi Tero on osoittanut varmaankin voimansa jossain asiassa suuremmiksi, ja siitä johtuu Juhan pyyntö. Yritän selittää hänelle, että emmehän toki tahdo sellaista koiraa ostaa.

Juhaa alkaa painaa jo uni. "Laula äiti ihanasta enkelistä," kuuluu vielä pyyntö peiton alta. Alan laulaa hänelle, mutta päästyäni kohtaan: "On pimeä korpi ja kivinen tie," sanoo Juha: "Äiti, ei kivistä tietä voi ajaa autolla." — Pieni surunhäive hiipii mieleeni. Ajattelen lastani, joka saa elää ja kasvaa tässä yhä koneellistuvassa maailmassa. Mieleeni muistuu aika neljä vuotta taaksepäin. Esikoiseni oli syntynyt lähellä äitienpäivää maailmaan. Kuinka usein iltaisin ajattelin, kunpa saisin pitää hänet aina luonani näin pienenä ja avuttomana. Pelkäsin ajatustakin, että hän kasvaa suureksi. Jälleen valtaa minut sama pelko. Miten suloista olisi, jos nämä illat jatkuisivat, ja saisin nukkuttaa hänet iltaisin uneen. Mutta tajuan, että sekin aika tulee, että hän on poissa suojeluksestani. Mutta samassa minulle kirkastuu hyvin tärkeä asia! Kuinka turvaton lapseni olisikaan, jos hän olisi vain minun suojeluksessani. Käteni liittyvät ristiin ja kuiskaan hiljaa: "Pidä Sinä Taivaallinen Isä lapseni suojeluksessasi ja johdata läpi elämän auttaen ja varjellen."

Tunnen mieleni jälleen kevyeksi. Silittäen kädelläni Juhan rusottavaa poskea. Siinä hän nyt nukkuu onnellisena herätäkseen taas aamulla reippaana uuden päivän touhuihin.

Seija Nevantaus (o.s. Räsänen)
1955—56

Uskollisuutta katsoo Hän

Tänään kuulin saarnasta "Ei kukaan ole niin köyhä, ettei hänellä olisi jollekin lämpöä, rohkaisua, rakkautta".

Päivän evankeliumi antoi meille kehoituksen työhön viinitarhaan, ja vielä viimeksi tulleille maksetaan sama palkka kuin ensimmäisille.

Toveriliittomme lehti, Pirtin Viesti, on monelle hyvin rakas ja tervetullut, niin ainakin minulle. Sen kirjoituksista olen saanut paljon, onhan siinä kirjoitettua Jumalan sanaa, se on myös viesti kotimaakunnastani, opistokodista ja toveriliittolaisilta. Työhön viinitarhaan! Voisiko Pirtin Viesti kutsua toveriliittolaisen? Meitähän on niin paljon, ei kai tämä juuri minua koske. Olen kuitenkin monta kertaa kuullut omantuntoni sanovan: Kirjoita Pirtin Viestiin! Eihän minulla ole mitään kirjoittamista, en ole kokenut mitään sellaista, josta voisin kertoa toisille rohkaisuksi. Vain laiminlyöntejä paljon, paljon. Tänään sanottiin, ettei kukaan ole niin köyhä ja virsirunoilija sanoo: "Uskollisuutta katsoo Hän, ei työtä puuttuvaista." Jumala on uskollinen. Saamattomuudestani huolimatta Hän yhä uudestaan kehoittaa lähtemään työhön siksi, että saisin siunauksen osakseni.

Te nuoret ystäväni! Te, jotka nyt olette opistokodin suojissa! Teillä on nyt lähellänne avoin lähde, syntiä ja saastaisuutta vastaan, mieli on herkistynyt kuulemaan Jumalan puhetta. Siellä jokapäiväisen touhun keskellä tehdään myös suunnitelmia, kaikenlaisia, elämänuraa, ammattia koskevia, mutta myös Jumalan viinitarha kutsuu jokaista.

Muistan opistoajalta. Erään kerran olimme Hilma-tädin huoneessa koolla, siellä vanhassa Haikolassa, harjoittelimme laulua, "Herran taistohon rohkeaan, vihkiös nuoruusaikas". Se laulu on varmaan kaikunut siellä opistokodin suojissa monen monta kertaa senjälkeen, kun me seitsemännen vuosikurssin yksi ohjelmaryhmä sitä lauloimme. Ota Sinäkin

tämän vuoden oppilas se matkaevääk-sesi! Harjoita itsesi toimimaan, työmuotoja löytyy, rukoile niitä! Kun lähdet opistokodin turvallisesta ilmapiiristä, tarvitset harrastuksillesi kohteen, joka valloittaa ajatusmaailmasi.

Olin aikaisemmin mukana pyhäkoulutyössä. Oli joskus kiire, työni lomassa yritin valmistaa pyhäkoulutunteja, joskus tuskailinkin, mutta pyhäkoulun jälkeen olin onnellinen, olin aivan eri tavalla sisällä päivän sanassa, olin hiljentynyt sen sisältöä oppimaan. En usko, että kukaan olisi katunut sitä aikaa, minkä on menettänyt viedessään evankeliumin sanomaa tavalla tai toisella eteenpäin.

Rakas toveriliittolainen, joka vuosia sitten olit opistossa! Ehkä teet kanssani itsellesi kysymyksen, onko minulla aikaa hiljentyä sanan ääreen? Meillä monella on paljon työtä, on kaikenlaisia esteitä, välinpitämättömyyttä. Olemmeko pen-seitä? "Pyydä uutta puhdistusta luona armolähtehen." En useinkaan näe enkä tunne sitä suurta etuoikeutta, jonka Herramme Jeesus Kristus on jättänyt meille, opettaessaan opetuslapsensa rukoilemaan.

Esirukous on tehtävä Herran viinimäessä, mille jokaiselle aina ajankoh-tainen. Uutta puhdistusta, uutta armoa tarvitsemme joka päivä. "Anokaa, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan."

Kirkas helmikuun sunnuntai hämärtyy illaksi. Olimme iltapäivällä pienen tyt-täremme Eeva-Kaisan kanssa ulkona. Nyt katselen kotimme ikkunasta ulos, ajatukseni kulkevat Kohtavaaraan, opis-tolle, tuleville toveripäiville.

Jumalan siunausta pyydän yhdessä-olollenne siellä! Perheemme terveiset kaikille opistoväen piiriin.

Irma Oja (o.s. Nevalainen)
1957—58

Kaikki mukaan

Selailin tuossa viimeistä Pirtin Viestiä, niin silmiini osui lause: "Herran työsaralla ei ole arvojärjestystä, jokainen työ on yhtä tärkeä." Ei pidä siis jäädä katsomaan omaa huonouttaan ja kykenemättömyyttään, kun on kysymys Herran työstä. Itsekukin voi jollakin tavalla olla mukana työssä. "Herra kutsuu, niinkuin muinoin, tulkaa työhön jokainen, pelto suuri, laiho laaja, kaikkia mä tarvitsen."

Miten sitten voi olla mukana, kyselet ehkä. Työmuotoja kyllä löytyy, jos on vain haluja. Jumalan sana sanookin: "Älä laiminlyö sitä armolahjaa, joka sinussa on." Käytä sitä lahjaa, jonka Herra on henkilökohtaisesti sinulle antanut. — Kerro, laula Jeesuksesta.

Sinä toveriliittolainen, ethän ole unoh-
tanut tätä yhteistä lehteämme, sillä tämänkin lehden välityksellä voimme osaltamme olla työssä mukana. Lehden toimitus kaipaisi kipeästi kirjoituksia, että lehti pääsisi ajoissa ilmestymään. Tartu siis nopeasti kynään ja kirjoita, näin voit osaltasi olla työssä mukana. "Lyh-
teeseen on pieninpäänkin Herra Jeesus mieltynyt."

"Ellet vartijan sä lailla korkealta huu-
taa saa, heikoinkin voi rukouksin Herran työtä kannattaa." Rukoushan on todella sellainen voima, joka voi saada ihmeitä aikaan, se on todellista puhetta Jumalan kanssa. Vaikka työ yhden osalta on pientäkin, mutta kun se kannetaan yhteen "kekoon" Jumalan valtakunnan hyväksi, niin se voi saada suuriakin aikaan. Ei pidä aliarvioida omia kykyjään, vaan täytyy koettaa omilla armolahjoillaan olla työssä mukana. "Jumala valitsee aseikseen sellaisia, jotka eivät itses-
sänsä ole mitään." Tämä armonaika on lyhyt kuin silmänräpäys, kun vertaa sitä iankaikkisuuteen, sentähden ei pidä kiin-
tyä liikaa maallisiin. Ensin on etsittävä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan. Hän antaa meille kaiken

muunkin sen ohella, kun vain Hänen johdatukseensa luotamme.

Vaikka elämämme olisi kuinka hyvin
täällä maanpäällä, ellei olisi parempaa
tavoitetta edessäpäin, olisi se kuin tyh-
jään ilmaan hosumista. Mutta meitähan
odottaa voittopalkinto, jota kohti meidän
olisi yhdessä toinen toistamme tukien
riennettävä. Kristus on kuolemallaan
meille hankkinut tämän onnen ja au-
tuuden. "Eikä yhdeltäkään saisi peittyä,
miks' Karitsa on kuollut ristillä."

Tässä työssä kannattaa olla mukana.
Se tuottaa siunausta sekä tätä ajallista
elämää että iankaikkista elämää varten.
Raamatussa on hyvin rohkaiseva sana,
Fil. 4: 19: "Minun Jumalani on rikkau-
tensa mukaisesti täyttävä kaikki teidän
tarpeenne kirkkaudessa Kristuksessa
Jeesuksessa."

Kaarina Ahtonen
1960—61

Työnäkemyksen tarkistus

— — — seurakunnassa tulisi todellisen
lähetyšnäkemyksen päästä työtä läpäise-
väksi. Seurakunta ei ole itsetarkoitus
vaan se on maailmaan lähetetty. Tässä
lähetystehtävässä sen on oltava uskol-
linen lähettäjälleen ja samalla valmis
kuuntelemaan ihmisiä sekä herkkä niille
vetoomuksille, joita sille esitetään. — —
— tarvitaan uutta näkemystä maalli-
koitten asemasta. Seurakunnassa tarvi-
taan maallikoita erilaisissa tehtävissä:
hallinnon, talouden ja vapaan seurakun-
tatyön aloilla. Mutta varsinaisen panok-
sensa maallikot antavat siinä kutsumuk-
sessa, jossa he kukin omalla alallaan toi-
mivat, kodeissa, eri ammasteissa, työn-
antajina ja työntekijöinä, politiikassa,
yhteiskuntaelämän eri lohkoilla, opetus-
ja muussa kulttuurituotannossa. Oikeastaan he
ovat seurakuntatyötä ajatellen etulin-

Rakkaat toveriliittolaiset

Sain viime viikolla tervehdyksen teiltä "Pirtin Viestin" muodossa ja heti tuli minulle paha omatunto syystä, etten ole mitään kirjoittanut teille, vaikka kertomista olisi paljon.

Aikani on kulunut nopeasti. Pian olen ollut vuoden täällä. Ensimmäiset kuu-kaudet menivät kielen opiskeluun ja sen jälkeen olen työskennellyt eri sairaaloissa. Aluksi olin Lupalan kylässä kah-teen otteeseen, Mpungun pensastolais-aseamalla kerran ja nyt täällä Kuring-Kurussa. Työni on hyvin monipuolista. On ostettava ruoka potilaille, valvottava sen keittäminen ja oltava kaiken siivoa-misen ylipäällikkö ja tietysti sairaan-hoitaja, sekä väliin lääkäri. Yksin saan tutkia potilaat, määrätä hoidon ja hoitaa ja tutkia laboratorionäytteet.

Nyt kun Lounais-Afrikan hallitus avustaa sairaaloitamme, on meillä riit-tävästi lääkkeitä ja hyvät hoitovälineet. Vain sairaalapaikoista on pula. Jokainen potilas kun haluaisi tuoda mukanaan lapsensa ja ainakin yhden omaisen. Yksin sairaalassa olo on peljättävä asia heille. Omaisten asuminen sairaalassa on meistäkin hyvä, koska he silloin jou-tuvat kuulemaan sanoman Jeesuksesta. Niinpä sitten sana kantaa hedelmää.

Silloin tällöin joku potilas tai omainen menee kastekouluun. Nuo pakanoiden kastetilaisuudet ovat meille läheteille niitä keitaita, joista saamme uutta intoa ja voimaa jatkaa työtä tässä pakanuu-den täyttämässä maassa.

Sairaalatyössä on raskainta hoitaa pa-kanuuden uhreja. Pienet, viattomat lap-set kuolevat usein, kun noita tai vanhem-mat ovat heitä hoitaneet myrkkyperä-ruiskeilla. Monista tulee kuuroja ja so-keita, kun silmiin ja korviin on työnnetty myrkkyyä. Myrkyn he valmistavat keittä-mällä myrkyllisiä kasveja. On olemassa muitakin hoitotapoja, mutta niistä myö-hemmin. Nämä kaameat lääkintätavat ovat aivan yleisiä, kansa pelkää luopua "isien tavoista", hengethän suuttuisivat siitä. Vain silloin uskalletaan uhmata henkien vihaa, kun on löydetty Kristuk-sessa valo ja vapautus. Iloitsemme siitä, että niitä jo on, jotka ovat löytäneet ja sotivat nyt Jeesuksen Hengessä paka-nuutta vastaan oman kansansa keskuu-nessa.

Paljon on syytä iloon ja kiitokseen minulla, kun olen saanut tulla tänne lie-vittämään edes hivenen näiden ihmisten hätää.

Maila Mustonen
Afrikan-terveisin

jassa. Seurakunnan päätoimisten työntekijöitten tehtävänä on tukea heitä ja vahvistaa heitä Jumalan sanalla ja sakramenteilla. Tehtävissään maallikot ovat täysivaltaisia seurakunnan jäseniä ja suorittavat kutsumuksissaan eri aloilla kristillisen seurakunnan kannalta yhtä tärkeätä tehtävää kuin papit ja seura-kunnan muut työntekijät omissaan. Yhteistyön aikaansaamiseksi tarvitaan

enemmän vuorovaikutusta eri aloilla toimivien seurakunnan jäsenten ja pappien sekä seurakunnan muitten työntekijöitten välillä. Kaikilla on tästä vuorovaikutuksesta ei vain saatavaa vaan siinä myös annettavaa.

Ensi kirkolliskokoukselle laaditusta mietinnöstä: Kirkko muuttuvassa yhteiskunnassa

Kirjeestä

Kun toveriliittolaiset varmaan ovat kiinnostuneita kuulemaan lähettiemme elämästä enemmänkin, rohkenemme panna tähän vielä Maila Mustosen lähettämästä yksityiskirjeestä osia. Ehkä paremmin taas muistamme omaa osuuttammekin esirukouksen työssä, kun saamme kurkistaa lähetin olosuhteisiin vähän lähempääkin. Kirje on kirjoitettu Kuring-Kurussa kohta pian sinne saavuttua. Aluksi hän pahoittelee kirjoituksensa viipymistä Pirtin Viestiin.

— — —
Minulla on ollut keskittymisvaikeuksia ainaisten muuttojen ansiosta. Siihen on kulunut kaikki energia. On ollut muitakin ikävyyksiä, työtovereitten sairastumisia y.m. Olemme kaikki nykyin tässä Kuring-Kurussa hyvin masentuneita. Tänä aamuna lähti ainoa lääkärimme Hakan Hellberg huonossa kunnossa Saksaan trooppitautien sairaalaan hoidettavaksi. Hän on ikäiseni mies ja parantuminen lienee epävarmaa. On joskus vaikea nähdä Jumalan teitä. Hän jos kukaan oli todellinen ase, miksi hänen piti kesken ensimmäistä työkautta tulla käyttökelvottomaksi. Onko sekin vain Jumalan kirkkauden kiitokseksi. Kunpa saisimme näkevätkä silmät ja kuulevat korvat, että oppisimme luottamaan enemmän emmekä niin paljon kyselisi. — Ilolla ja ihmetellen odotamme Anneli Reijosta, uutta lääkäriämme, hänen piti tulla pian. On ihme, että Jumala saa vielä lähtijöitä aikana, jolloin hyvinvoinnin tavoittelu on niin kurssissa.

Luonto on täällä nyt kauneimmillaan. On etelän raju kevät. Virta tulvii, valkoiset liljat tuoksuvat, monenväriset lumpeet kattavat vesiä ja sammakkojen laulu soi kuin tuhannet pienet tiu'ut.

Vähänväliä nousee musta pilvenlonka Angolan vaarojen takaa ja siinä samassa käy raju ukkosmyrsky yli seudun. Pienessä puutarhassamme kukkii kaikkialla ja pihapalmu tekee hedelmää. On niin kaunista ja viihtyisää, että mieli herkiytyy kuten Suomessa keväällä.

Kuten jo aikaisemmin mainitsin, lähdin Lupalasta tammikuun puolivälissä. Sieltä jouduin menemään yksinäiselle pensastolaisasemalle Mpunguun (Tuulikki Jantunen kertoo siitä kirjassaan "Ruusupensas"), koska siellä ollut hoitaja sairastui. Se oli minulle ihanaa aikaa. Oli vain hiljainen, kukkiva metsä, ei teitä, ei kaivoja (vesi puunkoloissa), vain hiljaa hipsuttavia, puiden varjoihin sulautuvia metsänkeijukaisia bambin nahoissaan. Oli ilo hoitaa heitä ja katsoa heidän häviämistään äänettömään metsään.

Täällä olen ollut nyt kaksi viikkoa, koko ajan poliklinikassa. On ollut kieli-vaikeuksia. Täällä olisi osattava 4—5 bantumurretta. Tulkin kanssa on hoidettava noin 1/3 potilaista päivittäin. — Asuntoni on suorastaan yllellinen, aivan niin. Tässä on tilaa kolmelle hoitajalle, nyt meitä on vain kaksi. Meillä on jääkaappi, vesijohto (vain keittiöön) ja sähkövalot. Tällä asemalla on parhaat sairaanhoitajanasunnot. Vähdyin erinomaisesti, kunhan ensin tutustun työtovereihin. Aluksi on aina outoa.

Työ täällä Okavangolla on hyvin kauraa. Pakanuus ei ole satua. Melkein joka päivä tuhoutuu silmiä, korvia ja pieniä ihmistaimia myrkytysten uhreina. Rinnan vanhan pakanuuden leviää rannikolta huoruus, juoppous y.m. valkoisen ihmisen rappeutunut elämäntapa. Koko ympäristö täällä näyttää olevan elämäntavastainen. Jumalan laki ei ole päässyt vielä puhdistamaan ihmisten elämää. On vain muutamia harvoja vielä täällä, jotka ovat saaneet armon todella herätä ja tehdä parannusta. — Terveiseni koko opistoperheelle S. K. 182 (nykyisin 308).

Maila

Kutsu hiljaisuuteen



Hiljainen viikko luo jo pelkällä nimellä meille sanoman.

Elämme kiireen keskellä. Moninaiset huolet ahdistavat meitä. Aistimme väsyvät vastaanottaessaan loputtomasti vaihtuvia vaikutelmia. Menetämme otteen elämään, kyllästymme. On tarpeellista siis löytää jälleen hiljaisten hetkien rauha, jolloin voisimme, emme vain rentoutua, vaan sisäisesti keskittyä ja syventyä. Sisäinen elämämme kaipaa eheytymistä ja voimaa. Hiljainen viikko kutsuu meitä hiljaisuuteen.

Mutta se ei kutsu meitä minkälaiseen hiljaisuuteen tahansa. Hiljaisuuskin voi olla tyhjää, ikävystyttävää, uuvuttavaa, jopa kuoleman hiljaisuutta. Meitä kutsutaan virvoittavaan hiljaisuuteen, suuren parantajän, Jeesuksen seuraan.

Jeesus sanoi kerran opetuslapsilleen: "Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän" (Mark. 6: 31). Kärsimyksensä edellä hän kokosi heidät yläsaliin saadakseen olla heidän kanssaan, saadakseen puhua heille ja saadakseen viettää yhdessä heidän kanssaan pyhää ehtoollista.

Näin on myös nyt. Herra Jeesus odottaa, että hiljaisesta viikosta, joka niin väkevällä tavalla on tallettanut kristikunnalle hänen kärsimyksensä muiston, muodostuisi meille siunauksen aika, jolloin me elämän kuluttavan, arkisen menon keskeltä voisimme irtautua ja lähteä seuraamaan yrttitarhan polkua Golgatalle ja puutarhan avatulle haudalle. Hänen tuskien tiensä muistuttaa meitä: Hiljene! Hänen ristinsä vetoaa meihin: Kuuntele, rauhoitu. Hänen haavainsa kautta sinut parannetaan kuolemansairaudesta.

Jaakko Haavio: Yrttitarha

Pyhän maan matkalta

Matkani vaiheista Israelin puoleisessa Jerusalemissa tulikin jo kerrottua viimeisessä Pirtin Viestissä.

Joulujuhlien jälkeen kolmantena joulupäivänä lähdimme pitkälle matkalle aina Egyptin rajoille asti. Eilatin kaupunki ja Punainenmeri olivat matkamme kohteina. Ensimmäinen pysähdyspaikka oli Beersheba, Aabrahamin aikui- nen kaupunki. Kuten muuallakin Israelissa vanhat arabialaisasumukset olivat rinnan nykyaikaisten israelilaisten asu- musten kanssa. Tai paremmin sanottuna vanha ja uusi kaupunki eroittautuivat jyrkästi toisistaan. Katsellessamme kameleita, aaseja ja lammasmaaloja paimenineen olimme kuin patriarkkojen aikaisessa maassa. Saman kaupungin uudella puolella näytettiin meille mm. nyky- aikaista sairaalaa, jonka katolle heli- kopteri laskeutuu tuomaan ja nouta- maan potilaita.

Beershebasta jatkoimme matkaa Kuol- leenmeren eteläiselle rannalle, jolla raamatun kertomuksen mukaan on ollut Sodoma ja Gomorra. Tuhotut rauniot ovat meren pohjassa. Seutu on hyvin suolaista, joten mikään elävä olento ei siellä menesty. Israelilaiset olivat kuiten- kin uskaltaneet perustamaan potas- katehtaan tänne. Tehtaan työntekijäin asunnot olivat 10 km:n päässä Kuolleen- meren rannasta. Asuminen aivan meren läheisyydessä olisi epäterveellistä.

Negevin autiomaa, jonka halki kuljim- me, oli jylhää vuoriseutua, kuivaa ja ka- rua. Tie kiemurteli vuorien lomitse. Jos- kus automme kulki huimaavan korkealla vuoren laella, ammottavan rotkon nä- kyessä alhaalla. Silloin tällöin tuuli len- nätti autoon hienoa kuivaa hiekkaa, jota tunkeutui kaikkialle. Asutusta oli kovin vähän. Yhden kibbutsin sivuutimme. Kuului olleen Israelin pääministeri Ben Gurionin lammaskibbutsi. Matkalla koh-

tasimme joitakin beduiinejä paimenta- massa kameleitaan ja lammasmaalo- jaan.

Oli jo ilta saapuessamme Eilatiin. Seu- raavana aamuna saimme "seilata" Pu- naisellamerellä lasipohjaisessa moottori- veneessä ja katsella meressä olevia eläi- miä ja kasvullisuutta. Se oli ikäänkuin suuri akvaario. Olipa siellä vilinää jos jonkinlaista, upeita koralleja, jotka muistuttivat kukkivaa pensasta, oli kel- taisia, sinisiä, punaisia ja harmaita ka- loja, pieniä ja isoja. Näkyipä muutamia käsivarren paksuisia mustia merikäär- meitä kiemurtelemassa meren pohjassa. Vesi oli kirkasta ja lämmintä. Uimme ennen lähtöämme ja keräilimme korallin kappaleita ja simpukankuoria matka- muistoksi. Paluumatkalla katselimme kuningas Salomonin aikaista kuparikai- vosta. Siinä lähellä oli israelilaisilla uusi kuparilouhimo. Kuparivuoret olivat hui- maavan korkeita.

Oli jo myöhäinen ilta palatessamme takaisin Jerusalemiin. Pakkasimme mat- kalaukkumme valmiiksi. Seuraavana päi- vänä ylitimme valtakuntien rajan Israe- lista Jordanian puolelle. Hieman jännit- ti Mantelipuun portilla tullin ja passi- tarkastuksessa, mutta hyvin kaikki su- jui. Vastassa oli kohta ystävällinen ara- bialainen oppaamme Elias sekä matka- toimiston johtaja. Meidät ohjattiin autoon ja niin saavuimme uuteen maja- paikkaamme Öljymäellä sijaitsevaan nunnaluostariin. Täällä nunnien erin- omaisen hyvässä hoidossa viivymme kuusi vuorokautta.

Öljymäeltä käsin teimme retkiä eri puolille Jordaniaa. Kävimme Hebronissa Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin hau- dalla, joka sijaitti kauniissa muhametti- laisessa moskeijassa. Käväisimme Mam- ren tammistossa, jossa muinoin enkeli ilmestyi Saaralle ja Aabrahamille.

Sodoma, jossa aikaisemmin kävimme, sijaitsi Kuolleenmeren eteläkärjessä. Jerikon ja Jordanin matkan yhteydessä kävimme Kuolleenmeren pohjoisessa päässä. Täällä saimme oikein kehossamme tuntea, kuinka suolaista vesi on. Ei siellä ole hukkumisen vaaraa, mutta silmiin ja suuhun ei ole terveellistä sitä pärskytellä.

Retkeilimme myös Samariassa ja Sykarin kaivolla. Kuinka puhuttelevaa olikaan siellä lukea raamatun sana Joh. 4: 10, Jeesuksen sana samarialaiselle naiselle: "Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."

Betlehem on 8 km:n päässä Jerusalemistä. Kun Israelin ja Jordanian raja kulkee Jerusalemin halki ja katkaisee ennen käytetyn suoran tien, täytyy sinne kulkea kiertotietä, joten matkaa tulee 20 km. Betlehemissä menimme ensin paimenten kedolle, jossa muinoin paimenet vartioitsivat yöllä laumaansa ja enkeli ilmestyi heille ilmoittaen Vapahtajan syntymästä. Siellä veisasimme Enkeli taivaan lausui näin. Kuinka erilaisissa olosuhteissa nyt muistelimme Vapahtajan syntymää. Aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta, oli miltei hellepäivä. Sitä vastoin meidän joulumme täällä pohjollassa sattuu kylmimpänä ja pimeimpänä vuodenaikana. Tuntui siltä, ettei missään joulutunnelma ole aidompaa, eivätkä joululaulut soi kirkkaammin kuin kotoisen joulukuusen äärellä ja jouluaamun kirkossa.

Betlehemin syntymäkirkko on kristikunnan vanhin vielä käytössä oleva kirkko. Se on Konstantinus Suuren ja hänen kristityn äitinsä Helenan rakennuttama 300-luvun alussa. Kirkko oli tilava. Tällä kertaa vallitsi siellä pyhä hiljaisuus. Pyhiinvaeltajat, joiden luku nousee useihin tuhansiin, olivat käyneet jouluna. Niin ollen saimme rauhassa viipyä syntymäkirkon pyhässä hämyssä ja ihmetellä ja ihastella: Täällä, näillä paikoilla on maan ja taivaan Herra syntynyt kärsimyksien keskelle tänne kuole-

man varjon maahan, jättäen taivaan ihanuuden, ja tämän kaiken Hän on tehnyt meidän tähtemme.

"Ja Getsemane, pyhä, kallis paikka, Voi puolestansa myöskin vastata, Sen yrttitarhaan Jeesus siirtyi illoin, Kun päivin ensin auttoi kaikkia." Öljymäen rinteellä, lähellä tietä, on rauhallinen pieni alue hyvin hoidettuine kukkaistutuksineen ja ikivanhoine öljypuineen. Se on Getsemanen puutarha. Siellä Jeesus on kamppailut kovimman taistelunsa, ja hänen hikensä olivat kuin veripisarot, jotka putoilivat maahan. Lähellä olevassa Tuskien kirkossa me polvistuimme sen alttarin ääreen kiittäen Vapahtajaa suuresta rakkaudesta, jota Hän on osoittanut meitä kohtaan lunastaessaan meidän kadotuksen kuilusta iankaikkiseen elämään.

Golgatalla ja puutarhahaudalla me olimme käyneet kohta Öljymäelle saavuttua, mutta teimme vielä uudelleen jäähyväiskäynnin ennen lähtöämme Jerusalemistä ja alkaessamme matkan kotimaata kohti. Golgatan laelle emme päässeet, koska siellä on muhamettilaisten hautausmaa. Mutta läheltä saimme katsella sitä paikkaa, johon kerran, lähes 2000 vuotta sitten oli pystytetty kolme ristiä. Keskimmaiselta ristiltä kuultiin sanat: "Se on täytetty." Ihmiskunnan lunastus on täytetty. Mekin olemme lunastettuja. "Sä sait oi Jeesus voiton, lunastit laumasi." Seisoimme puutarhahaudan äärellä. Raamatusta luetut sanat: "Ei Hän ole täällä, Hän on noussut ylös", alkoivat todella oikein elää. Kuinka lohdulliselta tuntuikaan vielä Jeesuksen lupaus opetuslapsilleen: "Katso minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun saakka."

Hyvä toveriliittolainen ja kuka lienetkin, joka tätä luet. Toivon, että Vapahtaja saisi olla Sinunkin elämässäsi valtiaana joka päivä niin elävästi, että uskaltaisit heittäytyä Hänen ihmeellisen armonsa varaan kokonaan ja olla täysin turvattu eläessäsi ja vihdoin tuomiopäivänä.

Hilma-täti

Oletko yksin?

Nykyajan ihmisen ongelma on yksinäisyys. Ehkä Sinäkin kuulut niihin suurten asutuskeskusten ihmisiin, jotka tuntevat yksinäisyyttä suuresta ihmisjoukosta huolimatta? Tai ehkä on yksinäisyys vallannut mielesi jossakin hiljaisella maaseudulla, jossa mielestäsi ei tapahdu mitään? Yksinäisyyden tuntomerkit ovat joka tapauksessa samat: kaikilla on kiire, jokainen näkee vain omat huolensa, rientää päivästä toiseen vaikeuksiensa ja — yksinäisyytensä kanssa. Lähimmäinen unohtuu. Keskustelut ovat pintapuolisia, ne eivät kosketa ihmisyyttä. Ei kenelläkään tunnu olevan aikaa juuri Sinulle, Sinulle yksilönä.

Ehkä olet kokenut jotain tuollaista tai koet parhaillaan. Sinusta tuntuu, että lähimmät ystäväsi eivät ymmärrä. He tuntuvat vierailta ja kaukaisilta. Mene silloin itseesi, katso omaan sydämeesi! Eikö mielessäsi vain olekin alituinen kiire ja levottomuus? Sinulla on kiire pois tästä päivästä, huomiseen, tulevaan. Lähimmäiselle ei ole aikaa. Kaikesta huolimatta tunnet olevasi yksin.

Hellitä hiukan! Yritä yhdessä ystäväiesi kanssa hiljentyä ja rauhoittua. Pian saat huomata, että ympärilläsi on ihmisiä, jotka tahtovat auttaa sinua, ymmärtää. Yksinäisyyden tunne väistyy. Mielen täyttää rauha, ja sydän tuntee lämmintä, hiljaista riemua. Katkeruus ja kylmyys unohtuvat. Ja tuossa hiljaisuudessa Sinulle ehkä avautuvat Vapahtajan sanat: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Eikö se ole turvallista? Ei koskaan kylmää, pimeää, yksinäistä — Vapahtaja on kanssasi joka päivä.

Aili Piirainen
1955—56

KIHLOISSA

Samuli Korteso
Paula Keskinen
Matti Saastamoinen
Raija Peltonen 1957—58
Veikko Sutinen
Aune Partanen 1961—62

VIHITTY

Jorma Nevalainen 1952—53
Anna Liisa Hirvonen
Lauri Korhonen 1954—55
Salme Pirilä
Pentti Huusko
Eila Niskanen 1954—55
Lauri Vatanen 1957—58
Pirkko Turunen
Sulo Vartiainen
Kaija Hiltunen 1959—60
Teuvo Mustonen
Lahja Piironen 1959—60

VALMISTUNEITA

Liisa Pelli (1957—58) kotitaloustekni-
kiksi, Sylvi Saastamoinen (1952—53) kä-
tilöksi, Seija Laakkonen (1957—58) ko-
dinhoitajaksi.

OPISKELEMASSA

*Pohjois-Karjalan Keskusammattikou-
lussa* Reijo Siponen.

*Sydämelliset onnentoivotukset kaikille.
Lukekaa Ef. 3: 14—21.*

*Mutta hänelle, joka voi tehdä enem-
män, monin verroin enemmän kuin
kaikki, mitä me anomme tai ymmärräm-
me, sen voiman mukaan, joka meissä
vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnas-
sa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta
kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikki-
sesti!*

Katso Jumalan Karitsa

"Katso Jumalan Karitsa!" Joh. 1:36.

Näin sanoen Johannes Kastaja kiinnittää katseet Jeesukseen. Nähdessään Jumalan Pyhän hän ei vaikene, vaan todistaa jokaiselle läsnäolevalle: "Katso, Jumalan Karitsa!" Noiden sanojen kuuleminen ja uskominen toi avun monen silloin eläneen ihmisen hätään. Niin on vielä tänäkin päivänä. Vielä etsii tuo sana jokaista tämänkin ajan ihmistä.

Ihmiselämälle tuhoa tuottava voima on synti. Aina, kun unohdetaan kysyä Jumalan tahtoa, samalla kadotetaan jotakin siitä, mikä suojaa elämää. Eikö tuollainen unohtuminen ole tapahtunut lukemattomia kertoja meidänkin kohdallemme? Joudumme ahdistettuina huokaamaan: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa?" Vastaus on sanassa: "Katso Jumalan Karitsa!" Niinkuin synti ja syyllisyys on todellisuutta meille jokaiselle, sitä on myös synniin poisottaminen tuohon sanaan uskoessamme.

Aika ja iäisyys koskettavat läheltä toisiaan. Tunnemme olevamme kuolemanlain alaisia. Ehkä tahtoisimme siirtää ajatuksen kaikesta katoavaisuudesta mahdollisimman kauaksi. Tietoisuus siitä, että päiviemme määrä lähestyy täyttymystään, tuo mieleen pelkoa. Mikä kestää, mihin voi panna toivonsa kaiken katoavan keskellä? Saamme vastaukseksi sanan: "Katso, Jumalan Karitsa!" Luodessamme katseemme Häneen, jota

Sana osoittaa, koemme, että yksin siinä on turva kuolemaa kauhistuvalle ihmiselle.

Maailmassa vallitsee kaikkimainen ahdinko ja pimeys. Myös me olemme osan vaivanalaista sukukuntaa. Katselimme itseämme tai meitä ympäröivää maailmaa, näky ei ole valoisa: pimeyttä ympärillä, pimeyttä omassa sydämessä. Lohdullisempaa katseltavaa on etsittävä toisaalta. Taas ohjaa meitä sana: "Katso, Jumalan Karitsa!" Kun jääme kaiken ahdistavan, myös oman heikkouden ja mahdottomuuden tuntojen alla kuulemaan tuota kehoitusta, se avaa tietä valkeuden tulolle pimeyden maailmaan.

Jumalan Karista, jonka katselemiseen Sana kehoittaa, on ihmeellinen auttaja kaikissa vaiheissamme. Hän voi ja tahtoo auttaa, olkoot vaikeutemme millaisia tahansa. Ristintyö on siitä vakuutena. Se oli täydellinen vanhurskauden, elämän ja valkeuden voitto.

On autuasta jo täällä uskon silmin katsella Karitsaa. Kerran saamme nähdä Hänet kasvoista kasvoihin siellä, missä "ei synti, kuolon ota turmiotaan enää tee". Meillä on tulevan kirkkauden toivo. Siksi kohottakaamme, itsekukin omalla paikallamme ollen ja myös kaikki yhdessä, katseemme Jumalan Karitsaan! — voimaksemme ja voitoksemme.

Helli Lehikoinen
1955—56

ERÄS VIERAILU

Oli lämmin lokakuun ilta, kun lähdimme lähettien talosta joukolla vierailulle professori Murain kotiin. Hänhän on Pirtin Viestin lukijoille tuttu ennestään. Kaksi kesää sitten professori ja rouva Sukenaga Murai kävivät Suomessa osallistuen Evenkeliumiyhdistyksen vuosijuhlille, joilla opistolaisiakin oli mukana Murait kuuluvat Tokion Ikebukuron seurakunnan kristittyihin, koko perhe on aktiivisesti toiminnassa mukana. He ovat jotain vanhaa ylhäistä sukua ja myös hyvin varakkaita tukien monenlaista kristillistä toimintaa tuntuvasti. He ovat mm. perustaneet omin kustannuksin kristillisen lastentarhan, joka oli silloin hiljattain valmistunut ja kaikin tavoin kuulemma "viimeistä huutoa". Lähettimme saavat monessa muodossa tuntea noitten sydämellisten ihmisten ystävyystä. Varsinkin Suomen-matkansa jälkeen he ovat tunteneet suomalaisista ikäänkuin erikoista vastuuta.

Nyt he olivat kutsuneet lähetit, jotka yhteisen neuvonpitonsa takia olivat juuri olleet koolla Tokiossa, kotiinsa ja valmistautuneet suurenmoisesti, että suomalaisilla olisi viihtyisä ilta. Minäkin sitten vierailevana turistina pääsin osalliseksi tästä ilosta. Oli lisäksi kutsuttu mukaan eräs opettaja ja pari opiskelijaa Wasedan yliopiston piiristä, tämän yliopiston vararehtorihan on prof. Murai. Nämä olivat pitkällä automatkallaan, läpi Aasian ja Euroopan Skandinaaviaan asti, eräänä syksynä retkeilleet myös Suomessa. — Ensiksi tapahtui esittely kumartelemisineen, kättä ei Japanissa ojenneta tervehdykseen ollenkaan. Pienen haparoivan alkukeskustelun jälkeen kutsuttiin jo aterialle. Japanilaiset eivät kuulemma herkästi kutsu vieraita kotiinsa, mutta jos kutsutaan, silloin tarjotaan aina aterialle ja osoitetaan kaikin tavoin ylenpalttista vieraanvaraisuutta. Sellaista saimme ainakin nyt kokea. Vie-



Professori ja rouva Sukenaga Murai Helsingin-vierailun ajoilta

reisessä huoneessa, johon meidät kutsuttiin notkui pitkä pöytä herkkuja, jotka olivat kiinalaisia, mahdollisesti siitä syystä, että ne olisivat suomalaisille jotenkin helpommin nautittavia kuin japanilaiset ruuat. Lajeja en muista selostaa, syömäpuikkojen käsittely vaati koko huomioni ja siitä syystä oli vähän valikoitavakin tikkujen väliin paremmin asettuvia paloja. Ravituksi kyllä varmasti tulin. Tarjoilua riitti kaiken aikaa sopivin väliajoin, vaikka ateriointikin oli jo lopetettu, milloin talon rouva kiersi leivos- tai karamellivadon kanssa, milloin tarjoten pähkinöitä, hedelmiä, keksejä, mehua. Aina välillä oli ohjelmaa. Suomessa käyneet japanilaiset näyttivät kuultokuvansa ja filminsä kertoen muistojaan ja vaikutelmiaan. Toinen yliopilaista esitti suomenkielellä täällä oppimansa kansanlaulun, ääntäminen oli kyllä aika erikoista, mutta hauska ja rohkea tempaus. Meitä Kaisun kanssa pyydettiin laulamaan: "Jo Karjalan kummailla lehtii puu." Käytin sitten minäkin pienen puheenvuoron Kaisun tulkitsemana. Pastori Seigoro Ushimaru luki Raamattua ja puhui. Lähetysseuran johtajana Tauno Valtosen johdattamana hiljennettiin loppurukoukseen tuntien kiitollisuutta Jumalan armosta ja ihmeel-

OPISTON KUULUMISIA

Aika on taas mennyt nopeasti. Opettajat ovat entiset paitsi veistonopettajan sijaisena on toiminut Samuli Kortesalo Urjalasta. Keittiöapulaisena on ollut Raija Partanen, monelle toveriliittolaiselle tuttu.

Viimeaikaisista tapauksista ovat kai mainittavimmat hiihtokilpailut Kiteellä ja Kylänlahdessa. Kiteellä pidetyt evankelisten opistojen talvipäivät olivat jälleen osanottajilleen antavat. Tällä kertaa ainoastaan 8 opistoa osallistui, Sairalan opistolaiset eivät voineet osallistua heitä kohdanneen surun takia, olihan samana sunnuntaina heidän johtajansa hautauspäivä. Helsingin opistolaiset olivat estettyjä sairaustilanteen takia. Ruotsalaiset opistot eivät ehkä pitkän matkan takia tulleet. Varmaan jäi mukanaolleille mieleen monta puhuttelevaa tilaisuutta, kun yhdessä ympäri Suomea tulleitten toisten opistonuorten kanssa oltiin hiljentyneinä Sanan kuuloon ja saatiin yhtyä tuttuihin lauluihin ja virsiin.

Kylänlahdessa vietetty päivä jäi myös lämmittäväksi elämään. On yhdistävää ja rikastuttavaa tämä naapuriopistojen

lisestä johduksesta, että näin kaukaisen kansojen jäsenet saavat tuntoa syvää yhteyttä Jeesuksessa Kristuksessa, joka on koko maailman valkeus.

Ilta on vieläkin mielessä lämmittäväksi muistona suuresta ystävällisyydestä, jota haluttiin osoittaa kaukaisen, pienen maan muutamia edustajia kohtaan, maan josta puhuttiin kiitollisina, jopa rakastaen. — Professori ja Rouva Murai toivovat vielä kerran pääsevänsä Suomeen. Silloin he tahtoisivat paremmin tutustua maahamme ja retkeillä sen kauniin luonnon keskellä nauttien hiljaisuudesta ja rauhasta. Näinollen heidän pitäisi välttämättömästi tulla myös Pohjois-Karjalaan ja sitähän me tietysti toivommekin.

Helvi Valkonen

kanssakäyminen. Saman tien kilvoittelijoina löytävät opistonuoret toivottavasti toisensa jatkuvastikin. Hiihtokilvassa saimme Kiteellä joukkueena 4:n sijan ja Kylänlahdessa I:sen.

Tuorein merkkitapaus on kouluneuvos Karttusen vierailu. Hän kyllä vain ”käväisi”. Oli Kylänlahden opistolla varsinaisesti vierailemassa toveripäivillä, mutta muisti meitäkin. Lauantaina klo 17 kokoonnuttiin luokkaan häntä kuuntelemaan. Se ”hämärähetki” oli varmaan kaikista juhlahetki. Meidät johdateltiin ajattelemaan sitä mikä elämässä, juuri ihmisten keskeisessä yhteis elämässä, on arvokasta: Sydämen hyvyys, anteeksianto, kärsivällisyys. Kaiken edellytyksenä on Jumalan edessä koettu anteeksi saaminen joka jokaisen uuden päivän alkaessa merkitsee puhdasta paperia. Saimme me opettajatkin kuin uutta voimaa pidetyn kouluneuvoksemme käynnillään aikaansaamasta virkistyksestä.

Nyt sitten odotamme toveripäiviä vähän sekavin tuntein lakon aiheuttaman häiriön takia. Tämänkään lehden perilletulosta ennen toveripäiviä ei ole mitään takeita. Kuitenkin tiedoksi saatattakoon, että alamme lauantaina klo 18, toveriliiton vuosikokousta pidämme Marianpäivän aamuna heti alkuhartauden jälkeen klo 7.30. Jumalanpalvelus on klo 10 ja päiväjuhla klo 12. Tervetuloa! Teitä odotetaan!

Kirjoituksia Pirtin Viestin kesänumeroon toivotaan toukokuun 15 päivään mennessä.

H. V.

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 2,50 mk
Postisiirtotilin numero 82253